

PASTIERSKY LIST

bratislavského arcibiskupa metropolitu
MONS. STANISLAVA ZVOLENSKÉHO

NA ŠIESTU CEZROČNÚ NEDEĽU 2018

Milí bratia a sestry,

prihovám sa Vám pri príležitosti 10. výročia ustanovenia nášho spoločenstva Bratislavskej arcidiecézy. Bratislavská arcidiecéza bola zriadená 14. februára 2008 Svätým Otcom pápežom Benediktom XVI., ktorý v pápežskej konštitúcii *Slovachiae sacrorum Antistites* odôvodnil svoje rozhodnutie slovami: „*aby sa v každej jednej diecéze viac prejavovala vlastná povaha Cirkvi a aby biskup tak mohol vhodne a účinne vykonávať všetky svoje povinnosti, pretože si to stále viac vyžadujú náboženské, duchovné a morálne potreby a tiež zmeny spoločnosti a kultúry, ktoré sa dnes dejú.*“

Ku vzniku našej Bratislavskej arcidiecézy viedli teda náboženské, duchovné a morálne potreby ľudí na tomto území v ich aktuálnej spoločenskej a kultúrnej situácii, aby sa mohla ešte viac prejaviť vlastná povaha Cirkvi a aby biskup mohol účinne vykonávať svoje povinnosti. Vlastnou povahou Cirkvi je skutočnosť, že ju tvorí spoločenstvo veriacich, ktorí so svojim biskupom majú spoločnú vieru, prijímajú tie isté sviatosti a ich diecézny biskup je vysvätený za biskupa tak, že medzi jeho svätiteľom a apoštolmi Ježiša Krista jestvuje neprerušená postupnosť (porov. KKC 833).

S vďačnosťou voči Pánu Bohu myslím na Vás všetkých, ktorí teraz počúvate moje slová, som rád, že už desať rokov spoločne kráčame ako spoločenstvo Božieho ľudu Bratislavskej arcidiecézy na ceste k nášmu Otcovi. Sme Božím ľuďom, lebo v krste sme sa stali Božími synmi a dcérami. Sme Božím ľuďom, lebo duchovne žijeme z Božích slov, ktoré počúvame, nad ktorými uvažujeme, ktorými sa vzájomne povzbudzujeme vo viere a ktoré sa snažíme uskutočňovať v našom živote. A preto si teraz ako spoločenstvo veriacich Bratislavskej arcidiecézy všimnime duchovné podnety, ktoré vychádzajú z dnešných textov Svätého písma.

V evanjeliu bola opísaná udalosť, ako Pán Ježiš uzdravil malomocného človeka. Malomocenstvo alebo lepra je infekčná choroba, ktorá je dnes liečiteľná, ale v časoch Pána Ježiša nejestvovali žiadne účinné lieky, a preto boli voči malomocným uplatňované veľmi tvrdé pravidlá. O týchto pravidlách sme počuli v prvom čítaní z Knihy Levitikus. Mojžišov zákon totiž zaväzoval židovských kňazov, aby v prípade, keď sa u niekoho objavili podozrivé vyrážky, rozlíšili, či ide o nebezpečnú nákazu a následne rozhodli o vylúčení chorej osoby zo spoločenstva (porov. Lv 13, 1-2). Malomocný nesmel prísť do obývaného priestoru, bol prinútený bývať v jaskyniach alebo v lese, mal nosiť roztrhané šaty, nemal sa česať, aby mohol byť aj zďaleka rozpoznaný ako malomocný. Ak sa náhodou s niekým stretol, mal kričať: „Som nečistý“ (porov. Lv 13, 45-46).

Tieto nariadenia mali síce charakter hygienickej prevencie, aby sa predišlo šíreniu nákazy, ale vylúčenie zo spoločenstva prinášalo so sebou aj negatívny posudok vo vzťahu k Bohu. Na základe vylúčenia malomocného zo spoločenstva, ľudia sklízli do nesprávneho posudzovania, že malomocní sú potrestaní Pánom Bohom touto chorobou za svoje hriechy. Na druhej strane bolo uzdravenie malomocného v časoch Pána Ježiša pokladané za niečo také nepredstaviteľné ako vzkriesenie mŕtveho. Kňazi mohli malomocného iba „vyhlásiť za čistého“, ale malomocného „urobiť čistým“, čiže uzdraviť ho, bolo chápané ako niečo, čo môže urobiť iba Boh (porov. 2 Kr 5, 7).

V úryvku z evanjelia sme počuli, ako sa malomocný človek aj napriek zákazu priblížil k Ježišovi a na kolenách ho prosil, aby „ho očistil“. Je zaujímavé všimnúť si, že malomocný nežiada uzdravenie, ale očistenie. Prosí o to, aby sa ako „čistý“ mohol vrátiť a bol prijatý do spoločenstva. Pre neho bola viac ako sama choroba ťarchou skutočnosť, že je vylúčený zo spoločenstva ľudského a náboženského. Choroba, ktorou trpel, približovala nielen jeho telesnú smrť, ale ohrozovala a narúšala jeho duchovnú rovnováhu, lebo bol vydelený, odstrčený, vyradený mimo spoločenstva. V evanjeliu sme počuli, že srdce Pána Ježiša sa naplnilo súcitom, keď videl malomocného a počul jeho prosbu. Preto vystrel ruku, dotkol sa ho a uzdravil ho. Zo strany Pána Ježiša nejde iba o láskavé gesto vo vzťahu k trpiacemu človeku, ale ide o dôležité posolstvo o Bohu, ktoré sa sprítomnilo v skutku Pána Ježiša.

Pán Ježiš je ten, ktorý nám sprítomňuje a zviditeľňuje neviditeľného Boha. Keď malomocenstvo bolo chápané ako Boží trest za hriechy a keď sa Pán Ježiš dotýka malomocného človeka, tak tým nám sprítomňuje neviditeľného milosrdného Boha, ktorý nielenže neodmieta malomocných, ale ich uzdravuje; ktorý nielenže neodmieta hriešnikov, ale pre neho je aj každý hriešnik milovaným synom alebo dcérou, ktorých chce zachrániť. V krátkosti môžeme povedať, že Pán Ježiš nám sprítomňuje milosrdného Boha, ktorý odmieta hriech, ale neodmieta hriešnika.

Je cenné a vlastne nenahraditeľné, že počúvame posolstvo Svätého písma v spoločenstve, pretože takto si uvedomujeme naše duchovné spojenie bratov a sestier, ktorí majú spoločného nebeského Otca, vzájomne sa povzbudzujeme a podopierame vo viere, aby sme prijali Božie posolstvo a podľa neho žili. Ďakujem Pánovi za všetkých kňazov našej arcidiecézy a za Vás všetkých milí bratia a sestry. Desiate výročie ustanovenia našej arcidiecézy je skutočne dobrou príležitosťou, aby sme si uvedomili našu totožnosť spoločenstva. Prosím Vás o modlitbu za našich kňazov, za mládež a za rodiny, za chorých a starších a aj za mňa samého.

Nech vás všetkých Pán žehná a ochraňuje,

✠ **Mons. Stanislav Zvolenský**
bratislavský arcibiskup metropolita